

N.º 7 (c) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

El director de l'Observatori Alella, després d'estudiar bé el Calendari i de resseguir els cels amb l'ullera...

anuncià la propera arribada d'un enorme cometa, o com es diu vulgarment, estel amb cua.

Tothom es proveí d'ulleres i binocles per observar el fenomen celestial.

Però
apareixia

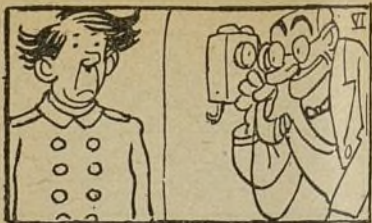
Tot d'
errat de
planxa!

Però els dies passaven i el cometa no apareixia.

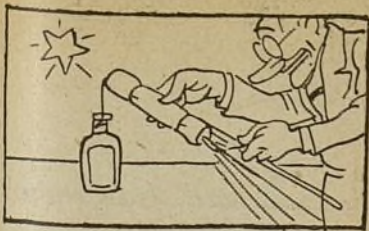
Tot d'una, el director s'adonà que s'havia errat de deu anys en els seus càlculs. Quina planxa!

En anar a telefonar als diaris que rectifiquessin, veié el conserge de l'Observatori, que abans era calb, lluint una esplèndida cabellera:

- Com ha estat això, Joan?
- Sí, miri, amb «Loción Peloponeso».
- Dóna'm l'ampolla, de pressa!

I aquell vespre mateix, quan sortia l'estel dels pastors, per medi d'un coet de gran potència, li engegà l'ampolla cabellifera.

A l'estel li sortí de seguit una formosa cua, i el públic quedà convençut que a l'Observatori Alella eren molt savis.

La granota malcreient

EN una bassa d'aigua voltada de batedors per rentar i qualques joncars dispersos hi vivia una nombrosa família de granotes.

La més vella, mare de totes les altres, s'escarrassava endebades en dar consells a la més petita, una granoteta descarada i feta a les seves, que se'ls escoltava com qui sent ploure.

—Jo sóc més vella que Matusalem—li deia—; estic carregada d'experiència i sé tots els perills que corres fent de les teves per vora les batedores i per sobre dels joncars.

—S
¿Què r
—M
sota les

joncs,
tes que
serp.

La g
que po
tres qu
talls es

—Sempre em veniu amb romansos!
¿Què m'ha de passar?

—Mira que hi ha moltes serps per
sota les batedores i per entremig dels

joncs, i ja t'he dit no sé quantes vol-
tes que ton pare va morir a *mans* d'una
serp.

La granota malcreient no parà fins
que pogué veure un d'aquells mons-
tres que sa mare li descrivia amb de-
talls esgarrifosos, contant-li les mil i

una tortures que feien passar a ses víctimes.

Un dia que feia un sol que estave-llava les pedres, la granota malcreient pogué lograr son desig. Va poder veure una serp estirada, prenent la calda, sobre una batedora. Quina serp! Almenys feia sis pams!

—Sembla que dorm...!—va dir-se la granota—; m'hi atansaré per veure de prop *això* que més aviat sembla una cinta de midar que una bèstia ferotge.

I s'hi va atansar... Massa i tot...!

La serp no dormia pas, no; ho feia veure, la mala bèstia, i tan bon punt la granota malcreient estigué al cantell de la batedora, el traïdor rèptil, més ràpid que un llamp, se li tirà al damunt, estrenyent-la amb sos anells primer, ficant-se-la a la boca després, i xuclant, xuclant li donà una agonia lenta... fins que al cap d'hores de sofriment la inexperta granota desaparegué per l'estreta gola de la serp.

Si l'haguéssiu sentida...!

—Raaac...! raaac...! — feia, llasti-
mosament, mentre la serp xuclava.

* * *

Companys lectors: preneu exemple
de la granota malcreient; no descre-
gueu mai els consells dels vostres bons
pares, ni us fieu mai de les apariències
de bondat o inofensivitat dels dolents,
car solen ésser falses.

—Raaac...! raaac...!

Quan hi penso m'esborrono.

«Ja he cregut sempre, ja,
des de llavors ençà!

LEANDRE CAMPS I PARCET

LLETRES INACABADES

BAPTEI CVA S 3011A

SILAPUSSA SCVA

Acabant de dibuixar aquestes lletres,
podreu llegir un adagi força conegut.

UN MAL INCURABLE

Passava per cert poble un home d'uns trenta anys, i anava demanant almoïna, amb aquestes paraules:

—Facin una gràcia de caritat, per l'amor de Déu, a aquest pobre home que té un mal incurable.

I anava passant d'una porta a l'altra: qui n'hi donava, qui no. Tot seguint la seva via, va fer cap a una farmàcia, on, per costum, es reunien uns quants metges, que, junt amb l'apotecari, feien una estona de conversa. El pobre va dir semblants paraules, i li van respondre amb un «Déu vos empari».

Però un metge, picat de la curiositat en sentir aquelles paraules de què tenia un mal incurable, li va preguntar:

—¿I això? ¿quin mal teniu?

I el pobre, acostant-se-li a l'orella, li va dir:

—Sóc dropo.

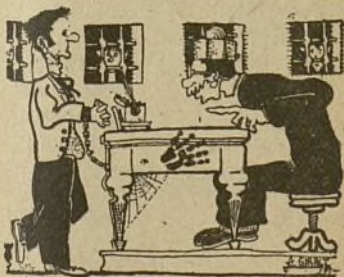
I el metge, tot donant-li deu cèntims, li va dir:

— II (c) —

—Teniu raó: aquest mal sí que no el cura ningú.

Deducció: No us acostumeu a ésser dropsos, o sinó, més tard no podríeu treure-us aquest vici.

Traduït per A. D. U.

—I després de dar-li l'acusador un cop de puny ¿què va passar?

—Doncs, que em va donar el tercer.

—El segon, deu voler dir.

—No, el segon li vaig donar jo.

AL VOL

*Als menuts R., M., F. i A.
Catarineu i Torner.*

El brunzit
d'un mosquit
m'ha deixat
espantat
i arrupit
dintre el llit
m'he colgat
cargolat.
M'he adormit,
i seguit
he saltat
astorat;

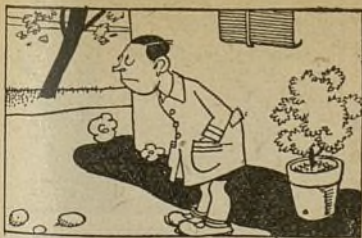
el mosquit,
en el dit
m'ha picat
enfadat.
M'he vestit,
i, entristit,
m'he trobat
un morat;
i el mosquit,
atrevit,
s'ha quedat
dins del llit.

A. B. R.

ACUDIT

Professor:—¿El verb caure amb què
termina?

—Alumne:—Fent-se mal.

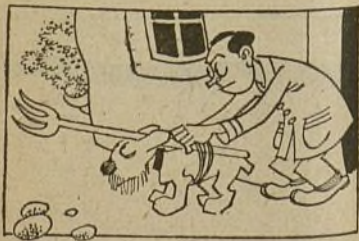
En Lluïset s'ha quedat sol a la torre
dels seus oncles

i veu que ronda per allà un tipus sos-
pitós.

Per fer-lo fugir, amb molta precaució li penja un os al darrera.

i després lliga una forca al gos de la casa.

El gos, en veure l'os, li corre al
darrera

i el lladregot, en sentir-se punxat,
apreta a córrer,

fins que pren un bon bany d'impresió

i en Lluïset pot respirar tranquil sense
se por de lladres.